

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci navrhovatelky: **DRILLTEC INTERNATIONAL LIMITED**, organizační složka, se sídlem Jezdiště 598, Ostrava - Hrabová, zastoupena JUDr. Luborem Bernatíkem, advokátem se sídlem Preslova 9, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, proti odpůrci: **Finanční ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o návrhu na zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Afs 80/2007 - 173,

takto:

- I. Návrh **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Afs 80/2007 - 173, které nabylo právní moci dne 7. 12. 2007, byla odmítnuta kasační stížnost navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2007, č. j. 22 Ca 421/2005 - 153. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu byl navrhovatelce doručován do vlastních rukou její zástupkyně Ing. D. F. na adresu O., Š. 709/4. Jelikož však adresátka nebyla zastižena, byla zásilka uložena dne 17. 8. 2007 na poště a adresátce byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Adresátka si však zásilku s uvedeným rozsudkem krajského soudu nevyzvedla do 10 dnů od uložení, a proto bylo nutno považovat poslední den lhůty za den doručení, i když se adresátka o uložení nedozvěděla (§ 50c odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), tj. pondělí 27. 8. 2007, i když si zástupkyně zásilku vyzvedla až dne 3. 9. 2007. Se zřetelem k tomuto datu doručení bylo posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu pondělí 10. 9. 2007. Pokud pak nový zástupce navrhovatelky JUDr. Lubor Bednařík předal kasační stížnost proti uvedenému rozsudku krajského soudu osobně do podatelny krajského soudu až dne 17. 9. 2007, stalo se tak zjevně po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, jejíž zmeškání nelze prominout. Nejvyšší správní soud proto tento mimořádný opravný prostředek usnesením odmítl jako opožděně podaný (§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Navrhovatelka byla současně poučena, že proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

Dne 21. 12. 2007 byl doručen Krajskému soudu v Ostravě návrh ze dne 20. 12. 2007, kterým se navrhovatelka domáhá, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Afs 80/2007 - 173. V návrhu navrhovatelka uvedla, že fikce doručení písemností podle ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. nenastává tehdy, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné. Uložení písemnosti je pak podle ustanovení § 46 odst.

6 o. s. ř. neúčinné v případě, že fyzická osoba soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržovala v den, kdy nebyla zastižena, a v době do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, v době do 10 dnů od uložení. Její zástupkyně Ing. D. F. nebyla v rozhodný den 17. 8. 2007 na doručovací adrese zastižena, neboť ve dnech 16. – 17. 8. 2007 byla na pracovní cestě v Praze - Zbraslavi. Pracovní cesta pak byla zakončena v obci Hraběšice, okr. Šumperk, kde zástupkyně započala plánovanou dovolenou, kterou ukončila až dne 28. 8. 2007, a téhož dne se vrátila do místa doručování. Tyto skutečnosti prokazují listinné důkazy, které současně předkládá. Z těchto důvodů má za to, že se její zástupkyně v místě doručování nezdržovala, a jelikož se uložení doručované písemnosti stalo neúčinným, nelze s ním ani spojit právní následky fikce doručení (§ 50c odst. 4 o. s. ř.). Přípustnost návrhu na zrušení dovozuje též z judikatury Nejvyššího správního soudu, obsažené v Bohuslavově sbírce náleží v letech 1918 - 1949, konkrétně z výroku usnesení ze dne 9. 12. 1924, č. 21.934 (Boh. A CCXXXIV/24).

Navrhovatelka v podaném návrhu, který nikterak neoznačuje, ani neopírá o žádné ustanovení s. ř. s., případně o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s., poukazuje na nové skutečnosti týkající se doručování napadeného rozsudku krajského soudu, o nichž Nejvyšší správní soud nevěděl, a na možnost aplikace právní věty usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 1924, č. 21934/1924, „Byla-li stížnost odmítnuta na základě úředního doručovacího lístku jako opožděná, může býti usnesení to odvoláno jen, prokáže-li stěžovatel včasnost stížnosti novým úředním dokladem.“

Nejvyšší správní soud předesílá, že v současné právní úpravě správního soudnictví, která je obsažena v s. ř. s., není nikde zakotven institut umožňující zrušení pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti na návrh účastníka řízení. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu je konečné a není proti němu přípustný opravný prostředek (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

Na tomto závěru by nic nezměnilo ani to, pokud by předmětný návrh byl návrhem na obnovu řízení. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 114 odst. 2 s. ř. s. není obnova řízení přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti. Takový návrh by musel být odmítnut jako nepřipustný podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by předmětný návrh byl „nepojmenovaným opravným prostředkem“, je třeba poukázat na ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s., podle něhož proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nejsou opravné prostředky přípustné. Jelikož navrhovatelka byla o této skutečnosti řádně poučena v usnesení ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Afs 80/2007 - 173, kterým byla její kasační stížnost pro opožděnost odmítnuta, musel by Nejvyšší správní soud tento „nepojmenovaný opravný prostředek“ odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud, ale ani jiný soud, by totiž nebyl příslušný k řízení o opravném prostředku a tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný (srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2003, č. j. Na 828/2003 - 7, které je uveřejněno pod č. 107/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Jelikož právní úprava správního soudnictví obsažená v s. ř. s. nezná institut umožňující zrušení pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti na návrh účastníka řízení, není možné vyvozovat takový institut ani z právní věty publikované v Bohuslavově sbírce. I když Bohuslavova sbírka představuje i v současné době cenný zdroj pro řešení výkladových problémů, nelze však o tuto sbírku opírat uvedený návrh. Ostatně navrhovatelka své tvrzení nedoložila novým úředním dokladem ve smyslu tohoto judikátu, ale pouze soukromými listinami.

Nejvyšší správní soud proto posoudil návrh ze dne 20. 12. 2007 na zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 7 Afs 80/2007 - 173, podle obecných zásad, a dospěl k závěru, že pro soudní řízení o tomto návrhu nejsou splněny zákonné podmínky, protože platná právní úprava správního soudnictví nezná institut umožňující zrušení pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti na návrh účastníka řízení. Z těchto důvodů byl návrh podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítnut.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu